

שירי חלוצים 9

באב אל וואד מילים: חיים גורי | לחן: שמואל פרשקו (1949)

https://www.zemereshet.co.il/m/song.asp?id=754&perf_id=17670

<p>בָּאב אֶל וּוּאָד... וְאֲנִי הוֹלֵךְ, עוֹבֵר כָּאֵן חֲרֵשׁ חֲרֵשׁ וְאֲנִי זוֹכֵר אוֹתָם אֶחָד אֶחָד. כָּאֵן לְחַמְנוּ יַחַד עַל צוּקִים וְטָרֵשׁ כָּאֵן הֵינּוּ יַחַד מְשַׁפְּחָה אַחַת. בָּאב אֶל וּוּאָד... יוֹם אָבִיב יְבוֹא וְרִקְפוֹת תִּפְרָחְנָה, אֲדָם כְּלָנִית בָּהָר וּבַמּוֹרָד. זֶה אֲשֶׁר יֵלֵךְ בְּדֶרֶךְ שְׁהֲלֵכְנוּ אֶל יִשְׁפַח אוֹתְנוּ, אוֹתְנוּ בָּאב אֶל וּוּאָד. בָּאב אֶל וּוּאָד.</p>	<p>פֶּה אֲנִי עוֹבֵר. נֶצֶב לֵיד הָאֶבֶן, כְּבִישׁ אֶסְפֹּלֵט שְׁחֹר, סִלְעִים וְרִכְסִים. עָרַב אֵט יוֹרֵד, רוּחַ יָם נוֹשֶׁבֶת אוֹר כּוֹכַב רֵאשׁוֹן מֵעֶבֶר בֵּית-מַחְסִיר. בָּאב אֶל וּוּאָד, לְנֶצַח זֵכֶר נָא אֶת שְׁמוֹתֵינוּ. שִׁירוֹת פְּרָצוּ בְּדֶרֶךְ אֶל הָעִיר. בְּצִדֵי הַדֶּרֶךְ מוֹטָלִים מִתֵּינוּ. שְׁלֵד הַבְּרָזֵל שׁוֹתֵק, כְּמוֹ רַעִי. פֶּה רְתַחוּ בְּשֵׁם זֶפֶת וְעוֹפְרֵת, פֶּה עָבְרוּ לֵילוֹת בָּאֵשׁ וְסַכִּינִים. פֶּה שׁוֹכְנִים בְּיַחַד עֶצֶב וְתַפְאֲרֵת, מְשַׁרְיָן חֲרוּד וְשֵׁם שֶׁל אֶלְמוּנִים.</p>
---	---

שוב יוצא הזָמֵר אֶל הַדָּרָךְ
שוב הוֹלְכִים יְמִינוֹ וּבֹכִים
שִׁירָה, אֶל אֲנָה אֶתְ עֹבְרָת?
שִׁירֵי נָא! עֲצוּב עַל הַדָּרְכִים.

שוב נושאת את פת-קבר ומים
תְּרַמְלִים, תּוֹגָה שֶׁל מְרַחְבִים.
שוב תּוֹלָה אֶת עֵין בְּשָׁמַיִם
וּמְשַׁעוֹל בְּנִתִיב הַכּוֹכְבִים.

עֲלָטָה; רַק קוֹל רִנַּת-הַנֶּשֶׁק
אֵי בָזָה הַדָּרָךְ חֲסוּמָה.
אֶתְ, שִׁירָתִי, גְלוּיַת-עֵינַיִם
רַק כְּדוֹר-הַמְּנוֹת הוּא סוּמָא!

שיירה בדרך לירושלים (מקור: מרכז מידע פלמ"ח)

הרעות מילים: חיים גורי לחן: אלכסנדר (סשה) ארגוב כתיבה 1948 : הלחנה 1948 :

<https://www.zemereshet.co.il/m/song.asp?id=435>

על הנגב יורד ליל הסתו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך.

כבר שנה. לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשדותינו.
כבר שנה, ונותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר בינינו.

אך נזכר את כלם :
את יפי הבלורית והתאר –
כי רעות שפזאת לעולם
לא תתן את לבנו לשכח.
אהבה מקדשת בדם
את תשובי בינינו לפרח.

הרעות נשאנו בלי מלים
אפרה עקשנית ושותקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרת בהירה ודולקת.

הרעות, כנערך כלם
שוב בשמך נחמד ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר.

ונזכר את כלם...

היו לילות, אני אותם זוכרת,
אני אותם עד סוף ימי אשא,
במשעולים בין דגניה לכנרת,
עמדה עגלת חיי העמוסה.

והוא נגש : שמעי אלי, קטנטנת,
אני בניתי בית לשבתך,
את תרקמי בערב לי כתנת,
אני אנהג ביום את עגלתך.

הוא היה אז בהיר וגבוה כזמר,
הוא נהג עגלות לשדה הרחב,
ואני לו כתנת הייתי רוקמת,
כתנת של תכלת עם פרח זהב.

היו לילות, אני אותם זוכרת,
והוא את העצים בגן העיד,
את השבילים בין דגניה לכנרת,
כי רק אותי ישמור לו לתמיד.

היה הולך ושב אלי קודח,
היה נושא דמותי ממול פניו,
הגידו נא, היש בכם יודע
אי אנה זה הלך לו ולא שב?

אז הייתי בוכה, אז הייתי נדהמת,
בשדות רחוקים עוד הלכתי אליו,
אנכי עוד נושאת כתנתו המרקמת,
כתנת של תכלת עם פרח זהב.

היו לילות, אני אותם זוכרת,
אני אותם עד סוף ימי אשא.

סובבונני להט, אש בוּערת,
רקדו לי שיר יחיד,
זה הזמר, זה ואין אחר עוד,
אין אחר עוד לתמיד.

טוב, טוב,
טוב, טוב, טוב, טוב.
טוב הזמר עד אין סוף,
לא יתם, לא יחלף
בלבבנו הקודח
מתלמים ומירח.

ליקה, ליקה, ליקה – ובשקט
מתלקח המחול,
כל חיינו אבוקה דולקת
למחר ולאתמול.

סב, סב,
סב, סב, סב, סב,
סב נסבה עד אין סוף,
לא יתם, לא יחלף
בלילנו הזורח
המחול המתלקח.

עֲרָבָה, עֲרָבָה אֵין קוֹץ,
עֵין הַבּוֹקֵרִים תָּרָה:
לֹא עֲרָעַר, לֹא דָרְדַר, לֹא עָץ,
רוּחַ בָּא הַמְדַבֵּרָה.

זָמַר הַבּוֹקֵרִים יַעֲלֶה וַיִּבְקַע
עַל מְרַחֲבִים אֲבוֹדִים עַד אֵין גָּמַר,
וְתִזְרַח הַחֲמָה וְתִשְׁקַע
וּמוֹסִיף וְקוֹלֵחַ הַזָּמַר.

עֲרָבָה, עֲרָבָה, אֶלְמוֹן,
שְׁנוֹת אֶלְפִים קָמוּ:
הַבּוֹקֵר עַל גֵּב סוּס קִדְמוֹן
בַּדְרָכִים שְׁנַשְׁמוּ.

הוּ, הוּ, הוּ...

שְׂדֵה בּוֹקֵר, שְׂדֵה שְׁלוֹם, הַעוֹר!
סֵל נְתִיבוֹת הָרָה!
כִּי אֶתָּה הַמְעוֹז לְדוֹר
בֶּן מְרִדוֹת בֶּן הַפָּרָא.

זָמַר הַבּוֹקֵרִים יַעֲלֶה וַיִּבְקַע
עַל רְחֵלִים וְאֵילִים וְעַל צָמַר,
וְתִזְרַח הַחֲמָה וְתִשְׁקַע
וַיּוֹסִיף לְקַלֵּחַ הַזָּמַר.

עֲרָבָה, עֲרָבָה, עֲנִי!
אֵל יִכְסֹף רָדָם!
נְחַדֵּשׁ נָא, אֶת וְאֲנִי,
אֶת יְמִינֵךְ כְּקָדָם.

הוּ, הוּ, הוּ...